

waard is. Aan het eind van de dag, als de zon laag staat, is het licht het mooist en de temperatuur het aangenaamst.

De **Piazza della Repubblica** wordt wel de huiskamer van Florence genoemd. Ooit bevond zich hier het Romeinse Forum, later de Oude Markt. Het huidige plein werd in 1890 aangelegd en is zowel bij Florentijnen als bezoekers geliefd. Het kent vele terrassen en is 's zomers het toneel van straatartiesten. Beroemde drinkgelegenheden zijn Gilli, Paszkovski en Caffè Le Giube Rosse.

In de **Mercato Centrale di San Lorenzo** doen veel Florentijnen hun inkopen voor de maaltijd. Hier zie je het beste dat Toscane op culinair gebied te bieden heeft, van venkel-salami tot pecorino met kruiden en van groentetaarten tot de beste extra vergine olijfolie en natuurlijk lokale wijnen. Er is ook een keur aan eetkraampjes, waar je een traditioneel broodje pens kunt krijgen, maar ook een pizza.

Gran Caffè San Marco

Piazza San Marco

Libreria Antiquaria Gonnelli

Piazza Massimo D'Azeglio 13

De kraag en de kleermaker

‘Thuis omarmde hij zijn echtgenote en tilde haar slinks in het complot’

De oude signora Ravolta, turend in de etalage van een juwelierszaak in de Via Tornabuoni moet terugdenken aan die regenachtige maandag waarop haar man zes gestolen diamanten verborg in de kraag van zijn blauwe pak. Als kleermaker wist hij als geen ander hoe hij dit klusje moest klaren.

Zijn vader had de diamanten bij een overval op een waardetransport buit gemaakt. Helaas liet hij daarbij het leven, maar niet voordat hij enkele diamanten kon wegmoffelen in het borstzakje van zijn blauwe kostuum. Zijn vader ging immer goed gekleed en droeg doorgaans een hoed, die hij in het voorbijgaan vriendelijk lichtte voor dames van alle standen. Of hij ook een hoed droeg bij de overval is niet bekend, althans het hoofddekseel is niet gevonden op de plaats delict. Men vermoed dat een voorbijganger zich ontfermd heeft over dit bij het misdrijf betrokken attribuut waarin naar alle waarschijnlijk een kogelgat duidelijk zichtbaar is.

In het mortuarium wist zijn zoon – kleermaker Ravolta – de diamanten ongezien uit het borstzakje te verwijderen en met gebogen hoofd het pand te verlaten. Thuis omarmde hij zijn echtgenote en tilde haar met slinkse liefkozingen in het complot. ‘Ons appeltje voor de dorst, lieverd. Voor als er oorlog uitbreekt en wij onverhoeds moeten vluchten en de banken op slot gaan.’

Zo ging Ravolta jarenlang – net als zijn vader – goed gekleed in een blauw pak, met als extra dimensie een rijtje diamanten in zijn kraag. De beste plaats naar hij meende om de kostbare kleinoden ongezien verborgen te houden.

'Dat komt nog wel. Dat wens ik je toe.'
 'Waarom heb je haar verlaten?'
 'Ik ging naar het seminarie om priester te worden.'
 'Wat dom, als je zoveel van iemand houdt word je toch geen priester?'
 'Ik had me niet gerealiseerd dat ik door die keuze haar zou moeten opgeven.'
 'Zo heeft God het niet bedoeld', zei ze kordaat.
 'God had andere plannen met mij', lachte Peter. 'Plannen waarin geen meisjes pasten.'
 'Dat is God niet, dat is de Kerk. God is liefde!'
 'Daniëlla, je bent een bijzonder meisje.'
 'Geen meisje, een vrouw! Je moet haar opzoeken, waar ze ook woont. Ze wacht op je.'
 'Hoe weet jij dat nou?'
 'Je kunt maar één keer je hart weggeven.'
 'Denk je dat echt?'
 'Ik ben ervan overtuigd.'
 'Waar haal je die wijsheid vandaan?'
 'Dat zit in ons. Ons vrouwen.' Daniëlla keek hem aan met een veelbelovende blik.
 'Ik geloof dat ik jou heel erg leuk ga vinden', zei Peter.
 'Pas maar op', ze draaide zich om en liep naar een tafeltje waar gasten haar wenkten om bediend te worden.
 Hij schreef op een servetje: *Mijn naam is Peter Paulo.*
 De toevoeging 'Paulo' klonk goed. Het gaf zijn naam de ontbrekende Italiaanse zwier. *Ik heb geen vaste woon- of verblijfplaats*, schreef hij, *ik ben zwerver. Je kunt me 's morgens vinden achter de fruitkraam tegenover het Sint-Pietersplein.*
 Hij liep naar de toog en overhandigde de boodschap aan Daniëlla die het servetje met een betoverende glimlach in ontvangst nam.
 'Arrivederci bello', zei ze, 'a domani.'

Het is dit fragment uit *De Vliegenvanger* dat me doet besluiten om op het dakterras van Hotel de la Minerve – *where else* – de schrijver nog een keer te ondervragen over zijn visie op de Kerk, op het celibaat, op de bijna onmogelijke